

§ 2. W sprawach karnych, ściganych z oskarżenia prywatnego, pobiera się opłatę, oznaczoną w § 1, w wysokości 60 gr. za doręczenie każdego wezwania lub innego pisma sądowego.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1929 r.

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*

392.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 25 czerwca 1929 r.

o opłatach za odpisy z akt sądowych w sprawach karnych.

Na podstawie art. 215 § 2 kodeksu postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 313) zarządzam co następuje:

§ 1. Za sporządzenie uwierzytelnionego odpisu z akt sądowych na żądanie osób obowiązanych do wniesienia opłaty w myśl art. 215 k. p. k. pobiera się: za stronicę odpisu 60 gr., 1 zł. zaś, jeżeli idzie o odpisy tabel lub odpisy z akt w języku innym, niż sądowy lub używany w sądzie na mocy ustaw szczególnych.

Każde 25 wierszy liczy się za stronę; rozpoczęta strona liczy się za całą.

§ 2. Opłatę uiszcza się w gotówce bądź w znaczkach sądowych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1929 r.

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*

393.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 25 czerwca 1929 r.

w sprawie kosztów utrzymania w więzieniach osób tymczasowo aresztowanych i osób skazanych.

Na zasadzie art. 573 lit. c) kodeksu postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 313) zarządzam co następuje:

§ 1. Koszty utrzymania, obejmujące wydatki na żywność, opał, światło, odzież, bieliznę i leczenie, będą oznaczane kwotą ogólną, przypadającą dziennie na jednego pozbawionego wolności, w zasadzie na cały rok budżetowy jednolicie we wszystkich więzieniach Państwa. W kwocie ogólnej kosztów utrzy-

mania wykazuje się osobno kwotę przypadającą za wyżywienie.

W razie większych zmian w kosztach powyżej wymienionych oznaczenie ich może nastąpić także w ciągu roku.

Oznaczenie może nastąpić dla poszczególnych okręgów apelacyjnych lub wyjątkowo dla poszczególnych więzień, jeżeli na poszczególnych obszarach istnieją znaczne różnice tych kosztów.

§ 2. Nadzwyczajne koszty leczenia pozbawionego wolności można, niezależnie od ogólnych kosztów ustalonych na zasadzie § 1, policzyć w wysokości rzeczywiście poniesionej.

§ 3. Kosztów wyżywienia nie liczy się, jeżeli pozbawiony wolności odżywia się na koszt własny (art. 37 rozporządzenia w sprawie organizacji więziennictwa).

§ 4. Do kosztów utrzymania nie liczy się kosztów transportu zarządanego ze względów administracyjnych z jednego więzienia do innego więzienia.

§ 5. Koszty tymczasowego aresztu zarządu więzienia obowiązany jest obliczyć natychmiast po otrzymaniu odpisu sentencji wyroku skazującego ze wzmianką o jego wykonalności i przedstawić właściwemu sądowi (§ 176 reg. kar.).

Koszty wykonania kary oblicza się i przedstawia sądowi po wykonaniu kary, a jeżeli czas trwania kary, pozostałej po wliczeniu tymczasowego aresztu, przewyższa jeden rok — z upływem każdego roku kary i wreszcie z upływem okresu końcowego.

W razie przedterminowego zwolnienia albo przerwy kary ponad 6 miesięcy obliczenie nastąpi z dniem wykonania tych zarządzeń.

Przedstawiając sądowi obliczenie kosztów utrzymania, zarząd więzienia zaznaczy, jaką kwotę pobrał już na ich poczet z zarobku pracującego więźnia.

§ 6. Przepisy §§ 1 — 5 mają odpowiednie zastosowanie w wypadkach wykonywania tymczasowego aresztu lub kary pozbawienia wolności w aresztach gminnych z tą zmianą, że skazanemu policzone będą koszta utrzymania w takiej wysokości, w jakiej je Ministerstwo Sprawiedliwości zwraca związkowi komunalnym.

§ 7. Wysokość kosztów utrzymania w myśl § 1 ust. 1 ustala się na czas do 31 marca 1930 r. na kwotę 1 zł. 50 gr. za każdy dzień, z czego przypada na koszta wyżywienia 70 gr.

Wysokość kosztów żywienia w wypadkach wykonania kary w aresztach gminnych w okręgach sądów apelacyjnych w Lublinie, Warszawie i Wilnie ustala się na powyższy okres od osoby na 75 gr. za każdy dzień.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1929 r.

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*